

Perjantai 4.7.2014
Aattoseurat 18:00
Paula Pääkkönen

Näitä juhlia on valmisteltu vuosia. Näitä juhlia on odotettu. Teitä kaikkia on odotettu. Lämpimästi ja iloiten toivotamme teidät, ystäväkansan, läheltä ja kaukaa, tervetulleeksi Lapuan kahdeksansille herättäjäjuhlille.

Varsinaiset juhlavalmistelut kymmenine kokouksineen ovat takanapäin. Yhdessä satojen talkoolaisten kanssa on tehty paljon töitä. Hyvillä mielin ja hyvässä hengessä olemme juhlia rakentaneet. Joskin - täytyy tunnustaa - että pieniä vastuksiakin on ollut. Silloin olemme lohduttautuneet sillä, että juhlien järjestäminen tulee osaksemme vain noin joka kolmaskymmenes vuosi. Haluan vielä lausua suuret ja syvät kiitokset kaikille talkoolaisille vastuullisesta ja arvokkaasta työstä.

30 vuotta sitten tällä samalla historiallisella Kiviristin juhlakentällä, Suomen sodan Lapuan taistelun muistomerkin juurella, pidettiin edellisen kerran herättäjäjuhlia.

Psalmissa 86 sanotaan: onnellisia ne, jotka saavat voimansa sinusta, ne, jotka kaipaavat pyhälle matkalle.

Monet ovat suunnitelleet juhlille tuloa lähes vuoden. Ystävien ja sukulaisten tapaaminen on mieluisaa ja tärkeää. Monille herättäjäjuhlamatkasta on muodostunut pitkä perinne ja vuoden kohokohta. On myös heitä, jotka istahtavat seurapenkkiin ensimmäistä kertaa. Kenties mukana on heitäkin, jotka suunnittelivat osallistuvansa juhlille yhdessä, mutta Jumalan suunnitelmat olivat toisenlaiset.

Arkihuolten alla, vaatimusten ja paineiden alla oleville, erilaisille ja samanlaisille, onnistuneille ja epäonnistuneille, juhlien seurapenkit ovat juuri tarkoitettut. Levähtämistä ja akkujen lataamista me nykypäivän ihmiset usein tarvitsemme. Kolmas käsky: muista pyhittää lepopäivä, hämärtyy liian usein. Syrjään horjahtamisen vaara on melkoinen. Tunnusvirtemme eräs lause *"pelkään päivää tulevaa"* on väkisinkin ajatuksissamme päivittäin. Isot ja pienet pelot, huoli huomisesta kasvaa koko ajan mitä moninaisimmilla tasoilla.

Elämä yllättää aina - ja Jumala. Emme tiedä, missä Jumala milloinkin on, ja mitkä ovat hänen suunnitelmansa. Lopputulosta emme tiedä ja - hyvä niin.

Rakkaat, tutut ja turvalliset Siioninvirtemme, oikeat rukousvirtemme - ovat niin totta veisaajalleen. Suurella joukolla veisattuna ne rauhoittavat ja antavat sielun rauhaa. Usein voimme todeta, että kun sanat loppuvat, virren säkeistö tai säe, auttaa ja rohkaisee jatkamaan elämän matkaa. *"Mitä sen nuatin hyvyydestä, kun vain sanat tuloo täyrestä syrämmestä"*, totesi eräs lapualainen.

Juhliemme tunnus on *"Tule Kristus, huomiseenkin"*. Kristus on kulkenut kanssamme tähän asti. Olemme matkalla kohti luvattua maata, toivon ja Jumalan armon varassa. Näemme tämän päivän, mutta huomisesta emme tiedä. Elämme Jumalan lupausten varassa ja luotamme hänen huolenpitoonsa, armollisuuteensa ja uskollisuuteensa. Hän ei petä lupauksiaan.

Kristus on sama eilen, tänään ja huomenna, riippumatta sinun tai minun uskosta tai uskomme määrästä. Hänen ristinkuolemansa, meidän edestämme, oli tarpeeksi. Kristus voitti kuoleman, kuolemallaan kuoleman voitti, ja haudoissa oleville elämän antoi. Se riittää tänään, toivottavasti huomennakin.

Väinö Malmivaaran rukousvirressä pyydetään näin:

Turviisi Paimen ota, nyt ostamasi lampahat!
On täällä kiivas sota, ennen kuin aukee taivahat.
Vaan jos sä hoidat meitä, maailma erkanee
me käymme pyhään teitä, haavamme paranee.
Suojaasi Jeesus, sulje, herännyt kansasi
kanssamme aina kulje,
niin saamme voiton kauttasi!